

1 Eylül'de Barışı Anımsamak.....

Bir gün bir ev taşıma şirketine işim düştü. Taşınmanın maliyetini çoğu kiracı iyi bilir. Taşıma şirketi ile konuşurken, bana gösterdiği kolaylığı anlatmak için olsa gerek”*Merak etme ağabey sana Kürt hamal göndermeyeceğim*” dedi. Belli ki bu taleple gelen müşterileri var. Bu nedenle bana kendiliğinden bir iyilik yapıp taşınma işini Kürtler dışından insanlara yaptıracağını söylemek istedi.

Yüksek eğitilmiş bir Kürt kız özel bir bankanın sınavına girer ve kazanır. İşe başlar ancak onbeş gün sonra müdür odasına çağırıp, artık kendisi ile çalışamayacaklarını söyler. Gerekçe olarak, gelen güvenlik soruşturması sonucu babasının yasal bir partide yaptığı çalışmaları nedeni iş başvurusunun kabul edilemeyeceğini ifade eder.

Bir öğretmen özel ders hane açmak ister, üç ortak ile dershaneyi açarlar, Milli Eğitim Müdürlüğü bir türlü açılması için izin vermez. Öğrenirler ki “iyi hal kağıdı” almak gerekir. Alınacak yer bulunduğu ilçenin jandarma komutanlığıdır. Müracaat eder, belge milli eğitime gönderilir. Sonuç olumsuzdur. Yani dershaneyi açması için kendisi sakıncalı bulunur. Çareyi yine kendileri bulur. “*İstifa edeceksin Hocam*” derler. Hoca istifa eder, ve üç sene kendi okulunda kaçak öğretmenlik yapar. Sonuçta baskılara dayanamayıp dershanesini devretmek zorunda kalır. Ama ders hane kapatılmaktan kurtulamaz.

Bir Kürt yurttaşımızın kızının ismi Berivan’dır. Kürtçe’de süt sağmaya giden kadın anlamına gelir. Berivan, kimya teknikeridir. Özel firmanın işe almama gerekçesi ismidir.

Başka dil bilmediği için annesi ile Kürtçe telefon görüşmesi yapan öğretmene yanında kaldığı aile “*Hem namaz kılıyorsun hem de Kürt olduğunu söylüyorsun*” der.

Yukarıda ki birkaç tekil örnek genel kitlenin çok küçük bir kısmını oluşturmaktadır. Bu örnekleri arttırmak elbette mümkün, ama sonuçta bu uygulanan ayrımcılığı değiştirmemektedir.

Bizler hepimiz farkında olarak ya da olmayarak bu ülkede yaşayanların bir bölümünü dili, etnik kökeni, rengi, cinsiyeti vb. nedenlerle ayırma tabi tutuyoruz. Bu karşıtlığın her iki tarafı da birbirinden şiddetle ayırdığı günlere doğru yaklaştığımızı sezmek ürkütücü bir manzara sunuyor. Eski Genel Kurmay Başkanı, kitabı ile ilgili, bir eski büyükelçi ile yaptığı mülakatta, bu ülkede hiçbir ayrımcılığın olmadığını söylerken de İstanbul’da Kürtleri ayırması yani ülkenin doğusunda olabildiğini ama İstanbul’da olmadığını mı? söylemek istiyordu. Bu da ayrı bir ürküntü vesilesi.

Barışın ve uyumun ilk önce kendi içimizde olması gerektiği, sonra da çevremize doğru yayıldığını düşünüyorum. Oysa sokak ortasında bağırarak azarlanan telefon görüşmelerine

tanık olmak, hayvanlara işkenceyi kendisine hak gören insanları tanımak , oğlundan veya kızından yıllarca haber alamayan ebeveynler, etnik kökeni nedeni ile işe alınmayan insanlara ve şiddetin her türüsüne muhatap olan kadınların olduğu bir ülkede barışın sağlanmasına giden yola nereden başlamak gerekir?

1 Eylül Dünya Barış Günü kitlelerin savaşına son veren bir önemli gün olarak her yıl kutlanıyor. Türkiye'deki savaş ise yıllardır şiddeti azalan ve artan oranlarda sürüyor. Kendi içimizdekilerle barışmadan, bu coğrafyada yaşayan insanların huzurunu düşünmeden, Suriye'de, Libya'da, Yemen'de, Mısır'da ve diğer Arap ülkeleri için barış niyaz etmek acaba empati eksikliğine mi bağlı, kavrayamadım bağışlayın.

Kuvvet Lordođlu 29.08.2011